

Atlas

Omhoog kijkend, naar de sterrenzee;
voel ik me zo klein, zo nietig.
De schitterende schoonheid van de heldere nacht
kruipt langzaam onder mijn huid.
Het voelt goed, zo omhoog kijken;
stil te staan bij mijn plaats;
met als een vredige deken, dat immense heelal.

Neem ik een ster in mijn hand,
als gids voor een enkele stap,
dan straalt een herinnering helder licht ,
is alweer gedoofd bij een volgende stap.

Omhoog kijkend,
onderscheid ik een ster,
kijk ik alleen naar haar, dan is ze slechts een schittering;
een indruk van wat er geweest is.
De ster is alleen een ster, in de nacht.

Indrukken verworden tot herinneringen,
sterren in het universum boven me.
Ze tonen zich aan mij in het donker,
en aan elk ster geef ik een naam.
Een naam ontsprongen aan een herinnering.

Duizend, miljoenen herinneringen in mijn lijf.
Duizend, miljoenen herinneringen boven mijn hoofd.
Het universum boven mij toont me mijn plaats,
Het universum in mij, toont me de weg,
Met het licht van een herinnering in mijn hand,
zet ik een volgende stap.

Alejandra Slutzky
(2010)